

Radetski

№ 4 • 1963

— Jusu ventilatori taču ir gluži vienādi!

— Ko par? Kāpēc griežas tie vienā pusē, bet otri pretēji
uz pretējo.

© Oskārs ģim.

Lokmēlim visur bija ko teikt — kantori, gaiteni, ēdnīcā... Vienīgi apspriedē viņš sēdēja kluss kā peli.

V. Zaka zīm.

DARBS CĒĻ DARĪTĀJU.

E. Ozoliņa zīm.

Ko kolhozā «Gurkuciems» pa ziemu dara

Kolhoza «Gurkuciems» priekšsēdētājs Baraviks nosauca valdes sēdes pēdējo jautājumu — «Kas jādara kolhozniekiem ziemā». Iestājās vispārējs klusums. Pats priekšsēdētājs kodīja zīmuli galu, agronoms Zajzāle ar rakstāmspalvu tirīja nagus, zootehniķe Puciņa šķielēja uz «Zvaigznes» pēdējā lappusē ievietotajām modēm, revīzijas komisijas priekšsēdētājs Rundziņš, apvalnots, ka nav pasludināts pipēšanas pārtraukums, blenza pa logu sniegotajā bezgalībā.

— Vai tad nevienam nav nekādu priekšlikumu? — nedroši ierunājās priekšsēdētājs.

— Ir, kā tad nav! — iečivinājās Puciņa.

Lēmumā ierakstīja gan balles, gan blitkošanu, gan malakas sagādi, gan peļu apkarošanas pasākumus kolhoza klētīs. Baraviks jau pietrausās kājās, lai dotu zīmī slēgšanai, kad ierunājās Rundziņš:

— Vajadzētu padomāt arī par kūtsmēslu izvešanu un tehnikas remontu.

Priekšsēdētājam šī ideja patika.

— Man nav jebildumu, — viņš lietpratīgi konstatēja — priekšlikumu pierakstīja saraksta galā.

Pēc sanāksmes sākas grūtākā daļa — vērtīgo priekšlikumu izpilde, kam savukārt atkal bija divas daļas — vieglākā un grūtākā. Arteļa «Gurkuciems» biedri veiksmīgi sarakstīja gan balles, gan ko-

lektīvas blitkošanas, sazāģēja malkā pērn kūts remontam atvēlētos deļus un klētniekus piespieda kontraktēt sargu dienestā kaķus. Ar mēsliem un tehniku gāja jau grūtāk. Baraviks nekādi nevarēja izprast, kā šīs divas lietas savienot. Ja remontēs tehniku, ar ko tad vedīs mēslus? Ja vedīs mēslus, pa kuru laiku paspēs izremontēt traktoros? Nolema sasaukt vēl vienu valdes sēdi un nobalsot, kurš darbs jāveic pirmās. Bet neilgtne nekad nenāk vienā: sakarā ar septītaj valdes locekļa saaukstēšanas kolektīvajā blitkošanā, pārējo sešu balsojums iznāca 3:3. Lai nevilktu laiku garumā, Baraviks nolēma septīto valdes vīru apmeklēt mājās un noprasīt, par ko viņš stāv: par mēsliem vai par tehniku?

— Kā priekšsēdētājs, tā es arī, — tik tikko dzirdami nočūkstēja slimais.

Piešķirt savai balsij divu vīru svaru un līdz ar to uzņemties divkārtu atbildību — to Baraviks neuzdrošinājās. Bet, kas sācis domāt, tas arī vien kaut ko izdoma. Arī Baravikam ienāca prātā vienkārša, bet laba doma — kamer pie fermas kolhoznieki piekraus traktoram piekabinātās ragavas, pats traktorists mēģinās vilcējspēkam šo to piekriņiet. Pret šādu atbrīvinājumu nevienam nekad nenāc divas vien. Pazudušas bija ragavas. Baravika pulka gan zināja stāstīt,

ka tās rudenī esot redzētas mētājamies aplokā pie cūku fermas, kur pērn vesti pēdējie mēsli. Sakarā ar šīm baumām ragavu meklēšana iesaistīja divas brigādes. Ar ālingu cērtamam slāņam kolhoznieki izbakstīja sniegtos klajumus ap lopus novietelēm — nekā. Pēc tam pārmeklēja veikala pagalmu. Pēkšņi urķi atdūrās pret kaut ko cietu un sķanošu.

Ir! — iesaucās meklēšanas kampaņa materiāli ieinteresētie arteļa biedri.

Sasauc virus ar lapstām, no «Lauktechnikas» pieprasīja ekskavatoru, turpat uz vietas pārsprīdja par veiksmīgo atradēju godināšanas vakaru, taču priekš izrādījās pāragri. No kupenas ekskavators izvilka jauno, pērnajā rudenī pirkto un veikala vairākkārtīgi iesvētīto sējmašīnu. Ta ka sēklas bunkurā bija iespējams iekraut tikai ap desmit dakšu kūtsmēslu, valde nolēma sējmašīnu šim nolūkam tomēr neizmanto.

Cela uz merķi parvarējuši milzīgu varzu pīķerīgu grūtību, kolhoza «Gurkuciems» valdes vīri vienbalsīgi nosprīdja kūtsmēslu vešanu atklāt līdz pavasarim, kad nokusts sniegs un kļūs redzamas pazudušās ragavas. Attiecībā uz traktoriem nolēma vienu DT-54 izremontēt tūlīt, lai kolhozniekus varētu aizvest uz sarakojumu. «Sasziemas priekšpēdējā balde ar ugunišanu un pilnu bufeti».

O. MAURINS

Pedagogiski padomi

— Pletieki! — rāžošanas
apspridē man biedri pateica.
— Ko tiksmintes mužiņi ar slikt-
tājiem vien? Šie sliktie allaž ir
visskaļākie, tos atrast nav grūti.
Mēģini atrast labu cilvēku un
rakstīt par viņu. Tā tu pats kļūsi
labāks...

Tiešām, kāpēc lai arī es reiz
nekļūtu labāks? Un, lūk, cēlos un
gāju, meklēju, vērtēju, atlasiju
un atradu. Jā, sava feļetona po-
zitivo varoni atradu Rīgā, Kaln-
ciema ielā 62, Kristālskaidru
cilvēku, brīnīšķīgu sievieti. Bied-
ri, jūsu smīnīni man nepatīk.
Te nav nekādu divdomību, viss ir
augstaka mēra nopietni.

Anna Muškova, ta sauc so cilvēku. Ai, kā viņa rūpējas par bīlus mājās dzīvojošo Līgtu Bebrovsku! Ar kādu nesavtību un pedagogisku prasmi viņa pieiet Līgtai — nebūt neuzbāžas ar savu paldzību, bet dara visu, lai atbrīvotu nabaga meiteni no liekām rūpēm. Aizkustinoši!

— Bērniņ! — Anna Muškova
Līgāi teica. — Tev klājas grūti
— māte nesm mirusi, tev inā
jīdu namā. Vienā pašā jādzīvo
divstāvu dzīvoklī, jāmaksā ire ...
Bet nesukstī — gan viss būs
labi, dari tikai tā, kā es tev
teikšu! Vīspirms pieprasī, lai na-
mu pārdalē pārkasta orderi uz
tava vārda un pēc tam vienu ista-
bu izīrē. Protams, ne jau kuram
katram. lai divs pasargā, irē
vienīgi personām, ko es tev ie-
teikšu!

Un notika, ka bija sacīts.
Ligita kļuva par divistabu dzīvokļa saimnieci un labāko istabu izīrēja pajaunam pulsīm ar sievu — cilvēkiem no solidas ģimenes. Pati palika caurstātgājāmā istabā, taču viņa vairs nebija viena un neaizsargāta. Par viņu rūpējās...

Pagāja laicīnš. Muškova noglāstīja Līgitai galvu un vēlreiz uzbrūka:

— Saki, bērniņ, vai tev nav grūti tikt galā ar tik daudz mēbeļiem? Bet nekās, neskumsti, paļaujies uz mani, es visu nokārtošu! Darīsim tā — labākas mēbeles pārdod savam īrniekam, dažas papēmsu es, un tu būsi brīva no liekām raizēm.

Un raugi, arī šoreiz notika, kā bija sacīts. Līgūtai vairs nebija ne rūpju, ne meheču: tās pārvietojās pie ierleka un Annas Muskovas.

Cik brīnīškgi! — nabaga meiteni sāka vadīt pieredzejusī roka, un vadija nevis kaut kā, bet nesavtīgi un pedagogiski pareizi.

Atkal pagāja laiciņš, un Muškova atkal glāstīja līgītas galvu.

— Bernin, manu bērniņ, es skatos, ka tev ir neērti dzīvot divstāvu dzīvoklā sliktākajā istabā. Bet nesumst, to visu var nokārtot. Sasien savas mantas paunīnā un ej prom no šī neērtā mitekļa. Palaušies uz mani, gan jau es tev kādu kaktiņu atradīšu!

Muškova patiešam atrada. Līgīta ne tikai kaktiņu, bet pat ista-
biņu ar skaistu virtuvi. Cik jauki
līgīta būtu šajā virtuvē atpūtu-

sies pēc neērtās dzīves savā div-
līstabu dzīvoklī!

Dienmēd, šoreiz nenotika, kā bija sacīts. Taču Muškova savas rūpes par Līgtu nesamazināja, arī tad, kad no invalidu nama atgriezās Līgtas tēvs, pirmās grupas invalids Pēteris Bebrovskis, gādīgā sieviete sniedza Līgtai arvien vērtīgākus padomus.

— Bērniņ, bērniņ, nu tu esi postā! Kur liksi tādu nevarīgu tēvu? Slims, kopjams, cīnīams, apmazgājams... Tu, deviņpadsmit gadus veca meitene, tā! neesi nekāda nabagu aprūpētāja! Bet nebedā, viss būs labil! Klausī man! un ved tēvu atpakaļ uz invalidu namu! Ved atpakaļ steldziņ, kamēr namu pārvalde nav atdevusi viņam dzīvokļa orderi.

Ak nelaimel! Arī šoreiz nenotika, kā bija sacīts. Pēteris Bebrovskis tiepiņi gribēja palikt savā dzīvoklī, tāpēc viņu aizveda uz psihiatriksko slimnīcu. Un tā nekādā gadījumā nav Annas Muškovas vaina, ka Bebrovski tur atzina par psihiiski normālu cilvēku un palīdzēja tikt mājās.

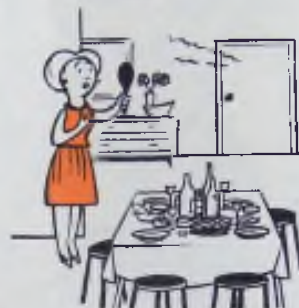
To uzzinājis, es uztraucos. Arī
jūs uztraucos, ka zinātu, ka Muš-
kova savā nesavtībā ir parakstīju-
ši dokumentu, kur minēts, ka viņa
nekavejoties ņēms Ligitas apakš-
īrnieks pie sevis, ja dzīvokli ar
grieziesies tā īpašnieks Pēteris
Bebrovskis. Daži varbūt šaubī-
sies, vai pasaulē maz ir tik ne-
savtīgi ļaudis kā Anna Muškova.
Ir, ir un vēlreiz ir! Seit nu man
atkal jāizlīdzina, ka Muškovas ir-
cība nav nekā cits kā sava tūva-
kā mīlestība, jo minētais īrnieks
ir viņas dēls. Bet celām tieksmēm
allaž rodas šķēršļi. Lieta tā, ka
dēla ģimene grib palikt tur, kur
viņa ir. Ko Muškova var darīt, ja
vedekla Seina Mīšalova, Ļeņina
rajona izpildkomitejas darbiniece,
skaidri ir gaiši pasaka: «Mēs ne-
kur neiesim!» Redzat nu, Muško-
va labprāt savu solījumu izpildī-
tu, bet bērni neklausu, un tāpēc
tiem par sodu jāpaliek Bebrovskā
dzīvokļa labākajā istabā. Un tie-
kai tagad namu pārvaldē amatpe-
ronām atāust gaisma: «Nu mēs
saprotam, kāpēc Muškova toreiz
tik labprāt piekrita īrnieku pār-
vietošanai...»

Ar to varētu arī beigt. Tiesa gan, Pēteris Bebrovskis, silms cilvēks, kam vajadzīgs miers, tagad dzīvo savā dzīvoklī caurskatīgā istabā, taču uz grīdas viņš negul. Līdzietīgi kalmiņi ir atnesuši pārdotās gultas vietā ci-
tu.

Kādus padomus Anna Muško
va turpmāk domā sniegt Līglī-
es nezinu. Zinu tikai to, ka šie
padomi, tāpat kā iepriekšējie, bū-
nesavtīgi un pedagogiski pareizi.
Kāpēc tieši pedagogiski "pareizi"?
Nu, tāpēc, ka Muškova ir Rīgas
26. skolas skolotāja, tātad cilvēks,
kas prot pareizi audzināt jaunie-
šus.

Noslegumā gribas atzīties, ka biedrīem bija gan taisnība: šīkto cilvēkus vīgli ieraudzīt, betoties labos mēs ne vienmēr pamānam, kaut arī tie dzīvo tēpamums blakus.

A. PUSPIDRIKIS

Bez vārdiem.

L. Melgaila, zimb.

ADI PATS!

VELTĪJUMS VĪRIEŠIEM SIEVIEŠU DIENĀ

Biedri vīrieši! Jūs droši vien interesēs, kur te ir joks.

Pamēģiniet noadīt, tad redzēsiet...

birău pe pagutavocurme gem
100 grame (reparaproti - te nar
rura par ~~bugete~~!) melru, bal

valerile, noادی 10 unad valpame labare un pie tam
 qe vado volpame, ite avus volpame saadit apat, let me
 tam apat ap apat! Te tam noadi 5 unad labare no
 metra dudar, pite no metra un baltre orpame, let
 turpame, sa paradiis sinefuna

- melon
- zucchini
- asparagus

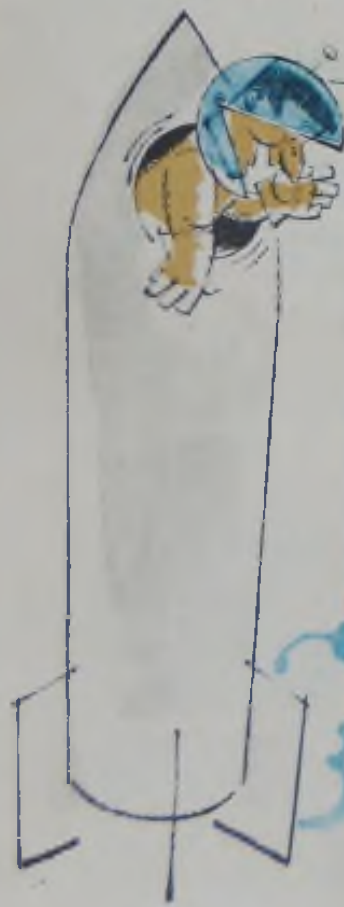
☐ tallo
☒ perite

uzasadot rocl
te valdzine

— Tu redzēsi — manējais noteikti neatnāks tukšā.

I. Melnaja zīm.

— Es tev atvedīšu un uzdāvināšu Saturna gredzoni!
— Vai tik tas man nebūs par lielu?

U. Mežavilka zīm.

Bez vārdiem.

Tāds sīkumiņš

Es tūlīt sapratu, kāpēc draugi un paziņas zvanīja biežāk, aplaudināja par veselību. Taču viņi pārspīdēja. Juntu nost neplēsa, sienas nepārvietoja. Kāpēc tūlīt celt panīku? Gadās taču vēl trakākas lietas. Nudien, gadās. Tiesa, uz kafejiem, cementu un kriegelēm tagad skatos ne labprāt. Nedomājiet, ka man uznāk mantkārība. Nē, nē! Uznāk nelabums, spiediņš pakrūtē. Un, kolīdz leraugu mālderus uz ielas, tāda pati nelai-me. Toties uz Jaungadu man bija daudz jautrības. Kuru vēstuli atplēšām, visas novēlējumi! Ial 1963. gadā remonta likstām pienāktu gals. Ļoti ceru, ka tā būs. Sarauš remontētāji un pa starpām pabeigs arī mūsu dzīvokli. Nav, nav ko celt panīku. Vienīgais vārdu «virtuve» izvalrāmies lietot. Iztiekam ar apzīmējumu «tur tā-jā»...

Redzat, dzīvoklis mums liels, saimniecību daudz. Tādēļ nolēmām pie reizes tai pašā remonta laikā iekārtot vēl vienu virtuvi. Ir mums tāda tukša telpa.

— To varam. — telca meistari, — to varam! Ieliksīm izlietni, plīti un vāriet veselās! Atļauju dabūsiēt. Tas tāds sīkums!

Sirsniņi laudis, šie remonta meistari. Apbrīnojami līdzjūtīgi. Kad dēlēnam bija iesnas pārgājušas, šie uz to prieku pat uzdzēra. Vārdu sakot, meistari, uz kuriem var palauties. Tikai to sīkumiņu — atļauju mūrēt — vajadzēja sagādāt mums pašiem. Aprēmos to izdarīt. 19. novembrī no paša rīta devos uz dzīvokļu un mēbeļu remonta projektu grupu Kr. Barona ielā 55. Uz gaidā sēdēja simpatisks jaunietis. Kresli acimredzot bija projektētājā remonta. Viņš teica, ka neesot istā reize, lai nākot pieņemšanas dienā. Tas esot uzrakstīts aiz durvīm. Nu ko, kārtība jābūt. Aizbraucu pieņemšanas dienā. Darbiniece Bēnina laipni paskaidroja, ka vispirms vajagot skicēt un to skicēt izsniegtot Rīgas pilsētas izpildu komitejas tehniskās uzskaites grupā Smilšu ielā 5.

Kārtība paliek kārtība. Ja bez skicēšanas nevar, tad tā jādaub. Braucu skicēt pakaj. Smilšu ielā ir lodziņš, aiz tā meitene mīļi nočivināja, ka vispirms gan esot vajadzīgs namu pārvaldes pieprasījums. Ko vajag, to vajag. Nākošās dienas vakarā to saņēmu un lauju vēlreiz uz Smilšu ielu 5. Tagad rēķinu izrakstīja bez liekiem vārdiem un lika sameklēt Jaunlelā lemaksu kasi: tur samaksāt un žigļi atpakaļ. Tā arī izdarīju. Taču skicēte nav rausis. Tai vajag savu laiku. Novembris tuvojas beigām un, ziniet, es šo skicēti — dzīvokļa plāna kopiju — saņēmu. Nu tik uz Kr. Barona ielu 55. Arī šeit laipni uzrakstīja rēķinu un lika to samaksāt turpat blakus mājā 53. Sākās tā rēķina maksāšana. Tam vajadzēja astoņas dienas. Vienreiz nebija kasiere, otrreiz nebija skaidrības, kurai kasierei maksāt. Kamēr dzinu pēdas skaidrībā, atkal pazuda kasiere. Pateicoties kādam paziņam, kurā arī ilgā nevarējās atrast to skaidrību un kasierei, uz-

zināju, ka jāpamēģina aizbraukt uz pašu dzīvokļu un mēbeļu remonta kombinātu Maskavas ielā 32. Un ko domājat — izdevās! Šī panākuma spārnota, cerībā, ka plāns ar jaunās virtuves apzīmējumu pa to laiku būs iztaisīts, jozu uz Krīšjāņa Barona ielu 55.

Plāns neesot vienkarša lieta, tam vajagot laiku, un neviens vēl neesot apskatījis, vai grīda, sienas un griesti piemēroti virtuvei. Nu ko, kārtība paliek kārtība: pagaidīju un sagaidīju. 19. decembrī dzīvokli sarīkojām tādas mazas svinības. Kā nekā jubileja. Apaļš mēnesis. Plāns bija rokā, virtuvei vieta atzīmēta.

Taču pazinās un draugi turpināja zvanīt un, kā viņi izteicās, sniegt man morālo stiprinājumu tālākām gaitām, jo vēl viss nebūt neesot galā. Kur tad paliek rajona izpildu komiteja un tās dzīvokļu pārvalde? Nevar taču tādu svarīgu lietu kā plīts mūrēšanu un krāna pieskrūvēšanu izdarīt bez rajona izpildu komitejas dzīvokļu pārvaldes ziņas. Pareizi, nevar! Kārtībai jābūt!

Ar cerībām aizvadījām veco gadu un sagaidījām jauno. Par Oktobra rajona dzīvokļu pārvaldes lēmumu ziņu nebija, bet nebija arī saubus, ka nu jau tam plānam būs pielikts pēdējais punkts. Bet, ak vai! Galvenais inženieris Pētersons tās mūsu vajadzības nevarējis un pēc tam lāgā nevarēja apsvērt, vai var tādu virtuvi iekārtot vai nevar.

— Kas tur jums par virtuvi var iznākt! Kur nemsiet ūdeni? Kur laidīsiet dūmus? Tas vēl neko nenozīmē, ka šeit kādreiz bijusi vannas istaba. Projektu grupas speciālisti ir viens, mēs — kas cits. Aizsūtīsim komisiju, — stingri noteica Pētersons.

Komisija atbrauca. Uz sienām un grīdu palūkojās. Nekā aizdomīga neredzēja. Aizbrauca.

12. janvārī Oktobra rajona izpildu komitejas Dzīvokļu pārvaldes apstiprinātais plāns bija rokā. Viss būtu labi, bet tikmēr remonta brigādes mūrnieki savu jau bija padarījuši un par atgriešanos vairs negribēja ne dzirdēt... Arī 55. namu pārvalde pateica:

— Sim objektam jau pielikts punkts!

Draugiem un paziņām es vairākkārt biju teikusi: «Nepulgojiet tos garos remontus! Kas lēni nāk, tas labi nāk!» Un nemaz nedomāju, ka mani vārdi tik ātri ataisnosies! Cik labi būtu, ja mūsu mājās remonts būtu turpinājies divtik ilgā!

Cilvēks spēj daudz ko izdomāt. Ja mēbeļu un dzīvokļu remonta kombināta vīri ar Rīgas pilsētas izpildu komitejas svētību izdomās vēl kādu instanci, bez kuras nevarēs dabūt dzīvokļa plāna kopiju ar atļauju uz mazu izmaiņu, tad ļoti vēlams un pat pilnīgi nepieciešams, lai rajonu remonta un celtniecības pārvaldes attiecīgi pagarinātu remonta termiņus: citādi kādam var iziet vēl dumjāk nekā mums.

M. LINGA

Tie nebija odi!

Bernhards Izašars vārds «Dadža» lasītājiem nav gluži svešs. Ar viņu iepazīstinājam pagājušā gada feļetonā «Mīsas semināristi». Strādājot par feļdšeri Mīsas ciemā, šis vīrs bieži laida vaļā tādus vārdus, ka pat nevārīti vēži acumīrkli kļūtu bijes košumā.

Par siko hulgānismu Izašars nokļuva arestā.

— Ko darīsim? — sprieda Bauskas rajona veselības alzsardzības darbinieku vadītāji. — Tur, Mīsa, laikam ārkārtīgi nīkni odi. Tīe, lūk, cilvēku izved no pacietības. Pārceļsim uz Kurmeni! Izašars, cerams, neapvainosies, bet mēs pie viena būsim arī no «Dadža» atgaiņājušies.

Bet vai tiešām bija vainīgi odi? Sos dicējus 1962. gada 12. decembrī Bauskā nemanīja. Ta-

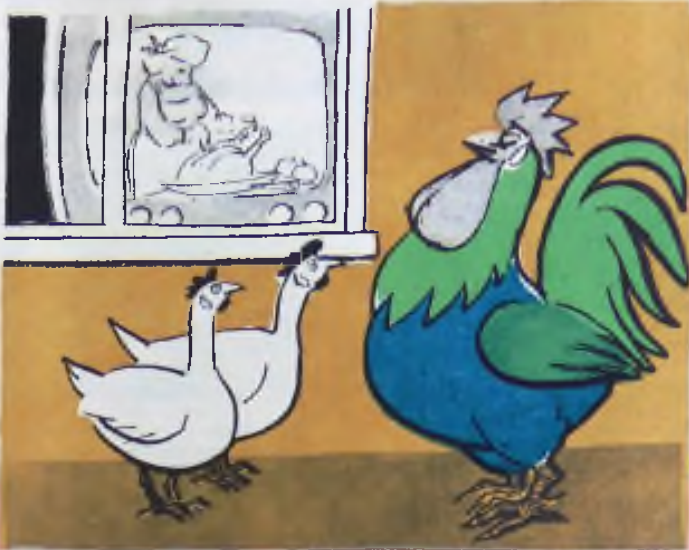
ču Izašars tieši todien iedrāzās Bauskas autostacijā, gluži kā dunduru mākoņa satracināts. Džērūmā saceltais skandāls kārtējo reizi beidzās ar pavisam ne triumfālu gājienu uz mīlciņu. Pēc tam — uz Tautas tiesu. Rezultātā — desmit diennaktis pārdomām...

Tagad nu šīs tas ir skaidrs. Taču šur tur joprojām nav skaidrības. Skaidrs ir tas, ka odi nebija vainīgi. Bet nav skaidrs, kāpēc Izašars joprojām strādā par feļdšeri, tikai citā vietā, Kurmenē?

— Laikam sīkstas vīrs, — spricē dažī bauškenleki.

— Sīkstas stutes, — tā citi. Iespējams, ka taisnība ir pirmajiem. Varbūt arī otrajiem. Bet varbūt ir vieniem, ir otriem...

D. TIKUMS

— Kāpēc viņš šodien tik lepns?

— Viņa brālis nupat uzstājas pa televīziju.

M. Ramanes zīm.

— Kad saņēmu tiesības, man bija jāizbrauc astotnieks, bet tagad par to pašu gribat tiesības atņemt!

I. Dzerko zīm.

Ja teiktu, noticētu, ka ...

... vieglāk sameklēt siena kaudzē adatu, nekā atrast grāmatveikalu «Abeci».

Grāmatu ražotājus, kas šo salīdzinājumu grib apstrīdēt, lūdzam aprunāties ar mazo Vīnetu Ozoliņu. Adrese: Cēsis, Vaļņu ielā 14, dz. 5.

... velosipeda mušs dažreiz ir tikpat iss kā laurenīša niūšs.

Pie tāda secinājuma nācis velosipēda īpašnieks kuldīdznieks Kuncītis. Braucamais vēl gluži jauns, bet pārtrūkusi ķēde, un ... velosipēds jāmet lūžņos, jo Rendas, Skrundus, Ventpils, Aizputes, Grobiņas un pat Liepājas veikalos skun viena un tā pati atbilde: «Velosipēda ķēžu nav!»

Ziemas sākumā runājot par savas saimniecības lietām, Saldus rajona kolhoza «Ciecere» priekšsēdētājs Čālītis ražošanas pārvaldē sūkstījās, ka pērnējais gads bijis aplam nelāgs.

— Ej nu pupās! — kāds, neko nedomādam, teica. — Darbus vajadzēja labāk organizēt...

— Ko?! Pupās?! Neparko! Sveiki! — un Čālītis aizsteidzās projām, kā nātru sadzeits.

Pārvaldes vīri nekā nesaprata un nezināja. Izrādījās, ka Čālītis tiešām nebija gājis pupās. Daudz lielāka skaidrība radās janvāra beigās, kad «Ciecerei» apciemoja ministrijas pārstāvis. Atceļā iegriezies pārvaldē, viņš varēja ziņot par dažām divvalnībām, ko nācies vērot minētajā artelī. Jau pa gabalu līcīes, ka jaunās

ābelītes tās nevarētu būt. Vairāk izskatījies pēc organizētās rindas diezgan labi noaugušiem briksņiem. Tuvāk iepazīstoties ar šo plantāciju, kļuva skaidrs, kādēļ tik apbēdināts jūtās Čālītis — kuram gan patiktos līdz padusēm atrēties pa sniega kupenēm, kas sakrājušās septiņi hektāri lielajā nenovāktā pupu laukā.

Tās savas desmit tonnas spēkbarības, ko no šī lauka varēja iegūt, šoziem brūnālas nolocītu, ragus cīlādamas. Tādēļ vērts padomāt — vai, šādām lietām turpmāk atkārtoties, kolhoznieki Čālīti neaizsūtīs tādās pupās, no kurām bez lielas skaidrošanās arī neizkļūt.

O. MARCIS

— Vai, mīļo, kā pie jums lieto slaucamos aparātus!

— Izmanto par visiem simt procentiem: kannā nes cukām ēdienu, bet ar āļūtenēm tās atgaiņā...

G. Bārzīņa zīm.

Saldus

№ 4

5

DEMONS

Pār rūpnīcu list gaismo blāva,
Pats meness — kā jau meness istis...

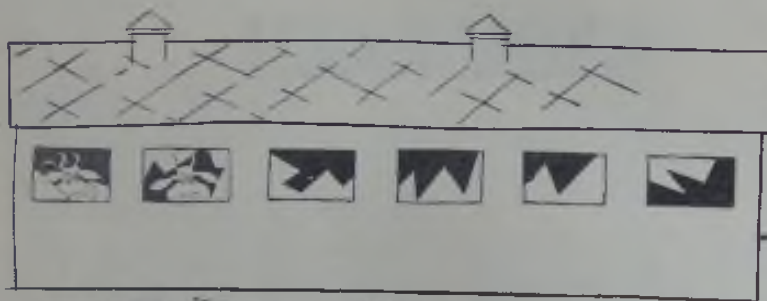
Un direktors, pie loga stāvēt,
Reiz lasīja, līdz piere svīst:
«Par zemi Demons lūdinājās,
Sis — visu projām dzīlo gars...»
Virs lāsa, kamēr elpu stāvēs,
Aiz rindas rindu acīs skar.
Te pēkšņi —
Trieciens!
Saplīst stikli.
Caur logu, drumstaiās kas sis,
Pats Demons
Iekšā iekāpj bikli
Un grasās vai uz ceļiem krist.
Ir direktoram galaus lēmums —
Viņš poenu uz galda liek.
— Vai jūs pie manis, biedri Demon?
Nu ko,
Man uzklausīt jūs prieks.

Čukst viests, drobedams kā apse,
Deg lūdzot katrs vaigs kā sārts:
— Par zemes valdnieku tu tapsi,
Mans demoniskais goda vārds!
Es visu darišu, ko speju,
Tavs pavārds pārticībā grims —
Vien uzliec dūmu uzīvērēju
Tam pušu velna skurstenim!
Es šajā dvingā nāst jau smoku,
Un klepus tāds, ka asras rit.
Man Tamara vairs nedod roku,
Bet dilonis pie krūtīm sit!
Iel aizbāz to!
Postis mani šausa!
Sirds vietā
Vai tev tiešām krams?...
Bet direktors oien plecus rausta,
Tam garam piķu rādīdams.
Gars kļuva melnāks vēl par zemi:
— Sais krūtīs ledus gabals istis!
Viņš — «Tas, kurš it nevienu nemil,

Kas visu dzīvo lād un nēst!
Kas tālāk notika?
Nav zināms,
Bet direktors pie loga stāv.
Ko meness jūt?
Mums neatmiņānis,
Viņš ir un paliek tāls un blāvs.

Bet Demons?
Tas ir elies dzimons
Vurbat —
Man netik stridējis —
Ka tādu vajag darīt slimo.
Bet lūk,
Par ko gan ļaudim rēķin?

Aldz. D. LIMIŅE

Zootehnikis: — Eh — ledutiņš kā stikls!

E. Rusmana zīm.

— Cik pievilcīga krāsa!

A. Stankoviča zīm.

Izdomas dzirksts ir kā smaidis nopietnā sejā. Tu cilvēks staigā pa dzīvi un priecājies: re, atkal asā prāta graudiņš. Un neviņš dzimst doma: man tas diez vai būtu ienācis prātā...

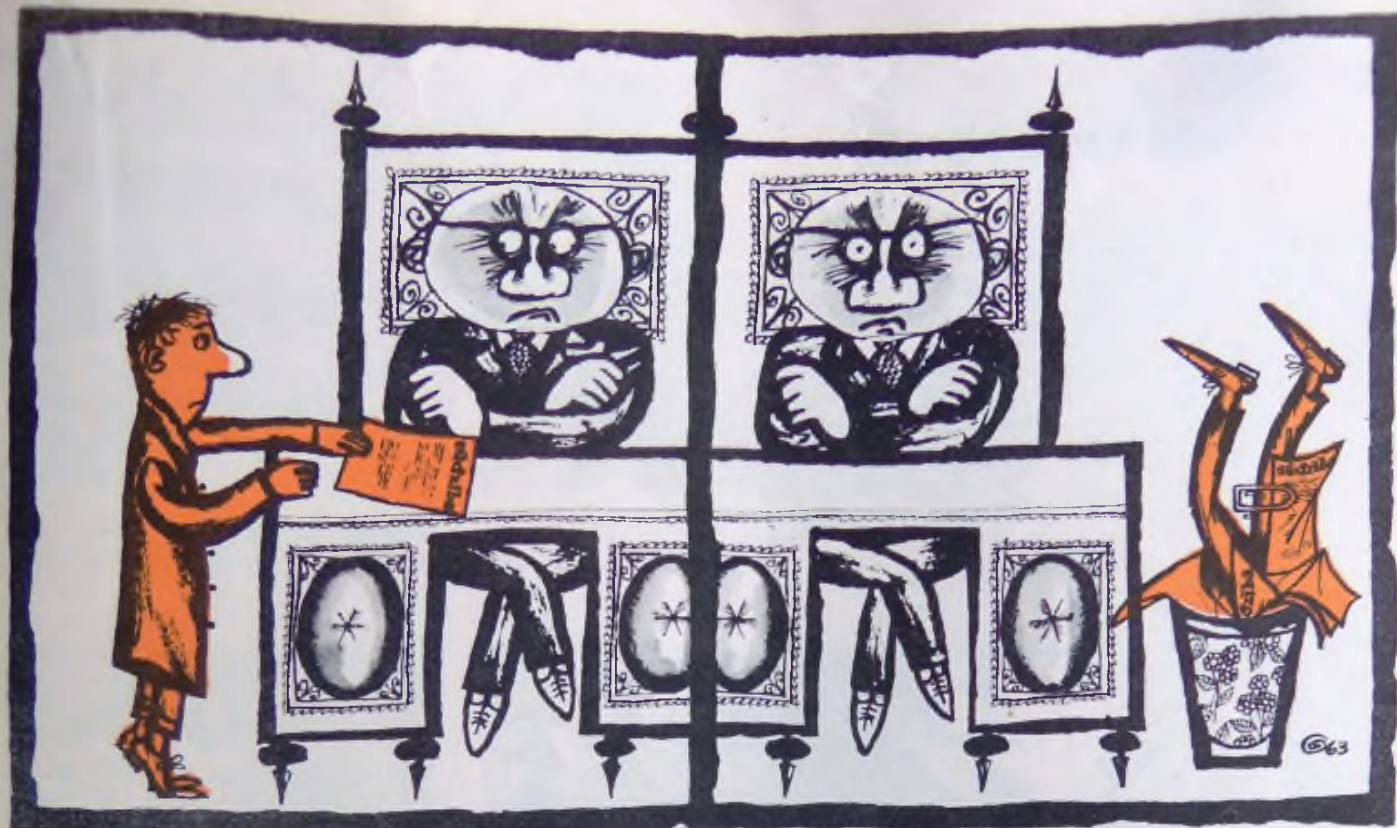
Saulkrastī no Rīgas atrodas 48 kilometrus tālu. Saulkrastu slimnīca, protams, pašos Saulkrastos. Ja nu cilvēks, Saulkrastu iedzīvotājs, pēkšņi saslimst un jāizsauc ātrā palīdzība? Tad tā jāno no Rīgas, pakē saslīmšo un nekavējoties nogādā Saulkrastu slimnīcā.

Stundīņa šurp, stundīņa turp — nebusim sīkumaini, 48 kilometri mūsu laikmetā nav nekāds attālums. Bet atrisinājums toties oriģināls, sveigls! Citur tas nevienam nav ienācis prātā.

Vai atkal tāda sīkāka izdomas sēkliņa. Rīgas Filharmonijas zālē notiek pianista koncerts. Skaņu tvirtums, skaista spēle, liela māksla! Bet, lai klausītājs nenogurtu — viens otrs taču nāk pēc darba, — to uzjautrina: pianistu nosēdina uz nedroša krēsla. Pianists spēlē un palaikam uzmanīgi patausta, vai tikai vēl turas uz sava sēdekļa.

Tiešām, paldies par šo nelielo smaidu! Kaut kā jau trāķ ap sirdi un koncerts vēl labāk let pie sirds.

G. RIJKURS

Balāde par birokrātu.

G. Cilīša zīm.

PRINCIPIALITĀTE

Mūsu uzņēmumā ir trīs principiāli cilvēki — Putriķis, Lutriķis un es. Tāpēc mēs nemaz nebriņāmies, kad direktors sapulcē sviņīgi paziņoja:

— Esmu nolēmis rīkot racionalizatoru konkursu. Labākos darbus godalgos, pie tam sevišķi liela būs pirmā prēmija. Konkursa komisija lieku priekšā ievēlēt vīrus ar stingru mugurkaulu — Putriķi un Lutriķi, bet par komisijas priekšsēdētāju nelokāmi principiālo biedru Mitriķi!

Atskanēja aplausi. Visnozīmīgākais bija tas fakts, ka pirmais sāka aplaudēt direktora znots. Mēs, protams, tūlīt mēģinājām atrunāties:

— Mūs labāk nevaļ! Citi ir vēl principiālāki... Ar lielāku dzīves pieredzi... Ar lielāku degsmi...

Direktors mūsu iebildumus laipni pārtrauca:

— Nekas, gan tiksiet galā! Kas balso par minēto biedru kandidatūrām? Kas pret? Kas atturas? Gandrīz visi nobalsoja «par». Atturējās vienīgi vecais kurjers Krekšķis. Viņš bija aizmidzis un nepieklājīgi krāca.

Kad beidzās konkursa termiņš, komisija sēdēja un šķīstīja iesniegtos darbus. To bija daudz, vesels kalns.

— Visumā iesniegti vērtīgi priekšlikumi, — Putriķis apmierināts konstatēja. — Nebūs viegli izšķirties, kam dot pirmo godalgu.

— Tiešām, sarežģīta lieta, — arī Lutriķis domāja tāpat. — Ja vajadzētu atrast siltāko darbu, tad uzdevums būtu pavisam vienkāršs — lūk, šis te zilajos vakos neapšaubāmi ir visstulbākais!

Tiešām, zilo vāku priekšlikums mums visiem šķita izcili muļķīgs. Bija atradies tukšgalvis, kas ieteica mainīt Izstrādājuma Nr. 99 ražošanas tehnoloģiju. Izstrādājums Nr. 99 ir mūsu sītamā pletne, ko mūsu uzņēmums sekmīgi producē jau piecpadsmit gadus. Sakarā ar zinātnes atziņām līdz šim pletnes ādu piestiprināja pie kāta ar divām naglām. Racionalizators ieteica turpmāk iztikt ar vienu naglu.

— Tas nu gan ir plānpārtības kalngals! — nīcinoši nosviedu savārstījumu uz galda. — Pletnes āda, kas piesista ar vienu naglu, taču kus-

tiesies uz visām pusēm un pats dievs nespēs mušai trāpīt. Laikam autors pats nojautis, ka var izbāties, tāpēc neparakstījis savu vārdu.

— Pareizi! — Putriķis kļuva nopietns. — Priekšlikumam nav paraksta. Jābūt uzmanīgiem. Vai pēc rokraksta nevar pazīt rakstītāju?

— To pats velns nepateiks... Uzskricēlēts kā ar vistas kāju!

Lutriķis uztraucies pietrūkās kājās:

— Jokus pie malas! Vai kāds neatceras, kas to iesniedza?

— Kā lai mēs zinām? — nevarīgi noplātīju rokas. — Priekšlikumus autori nodeva sekretariātā, un tikai pēc tam Krekšķis tos atstiepa man.

— Krekšķi, šurp Krekšķi! — komisija kori iebācās. — Viņam jāzina.

Krekšķis ieradās neizgulējies un īgns.

— Nu, ko gribat?

— Vai tu, draudzin, neatceries, kas iesniedza šitos zilos aktu vākus?

Uzlicis brilli, kurjers vāku uzmanīgi nopētīja, palocīja galvu un norūca:

— Jā, tie paši ir! Tos iesniedza viens cilvēks.

— Kas to būtu domājis! Bet kurš?

Krekšķis pagriezās un šūca uz durvju pusi.

— Nedrīkstu teikt. Aizlīdzal!

— Pağaidi, pağaidi! — metāmies Krekšķim pakaj.

— Lūdzu, apsēdies un parunāsim prātīgi! Vecais iespītējās un negribēja runāt. Tad Putriķis mainīja taktiku.

— Klausies, ja tu pateiksi, dabūsi rubli!

— Iesāli savu rubli! Es par mutes turēšanu dabūju piecus!

Komisijas locekļi man iegruđa dunku sānos.

— Bet mēs dosim vairāk! — tūlīt paaugstināju cenu. — Atgas dienā iebāzīsīm tev kabatā desmitnieku!

— Vai jūs mani nepiešmauksiet? — Krekšķis pašķīlēja ar aizdomīgu aci.

— Vai tu apjēdz, ko runā? — kļuva nīkns.

— Mēs esam principiāli cilvēki, saproti? Ja mēs solām, tad tā arī būsi!

Pakasījis pakausi, vecais paqlūnēja uz durvim un patukstēja:

— To priekšlikumu iesniedza direktora znots!

— Cik tuvu mēs bijām nelaiemei! — Putriķis satvēra galvu. — Jums, ģekiem, vajadzēja sāļģt, ka levērojamas personas aiz kautrības konkursos vienmēr piedalās inkognito!

Tālākais noritēja gludi un sekmīgi. Racionalizācijas priekšlikumu par mušu sītamā konstrukcijas izmaiņu komisija vienbalsīgi atzina par labāko un nolēma tā autoram piešķirt pirmo prēmiju.

Direktors, uzzinājis mūsu domas, mēģināja iebilst, bet mēs neļāvām viņam pat runāt.

— Nē, nē, nešaubieties, biedri direktori! — dedziģi centos viņu pārliecināt. — Padomājiet, kāds te rodas grandiozs ekonomisks efekts — uz katru pletni ietaupās vesela naqra! Bez tam atļaujiet piebilst, ka es pirmais novērtēju šī priekšlikuma izcilo vērtību!

— Kopā ar mani! — Putriķis netaktiski iejaucās sarunā. — Es spidoši apqāzu pārejo komisijas locekļu nepareizās domas, ka ar racionalizēto pletni nevarēs trāpīt mušai. Tieši otrādi! Tikai tagad mušu iznīcināšana kļūs par aizraujošu izpriecu, trenēs siltību atļautību, reakcijas ātrumu un veiklību!

— Bet vienīgi man ienāca prātā aplūkot priekšlikumu no drošības tehnikas viedokļa! — atskanēja Lutriķa triumfējošā balss. — Man izdevās konstatēt, ka turpmāk krasi samazināsies nelaimes qadījumu varbūtība, jo, sītot vienu naglu, iespēja iegāzt ar āmuru pa pirkstiem ir tieši divreiz mazāka!

Mūsu argumentācija bija dzelzaina, un direktors galu galā parakstīja pavēli, ka pirmā prēmija piešķirta mušu sītamā racionalizatoram.

Bet tad nāca rūqta vilšanās, Izrādījās, ka priekšlikuma autors nav vis direktora znots, bet Krekšķis. Blādim pēc prēmijas saņemšanas pletnka nekaunības prasīt Putriķim, Lutriķim un man, lai mēs samaksāģot solģtos desmit rubģus. Bet vecais Intrģigants plovģlās. Mģs esam principiāli cilvēki — nekā viņš nedabģja!

A. SKALIS

MIETPILSONE

Nē, tas nav ciešams! Vai nu es noslicināšos, vai arī ierostnāšu laulības šķiršanu. Kaut mīksti liec miera to tepikšit! Tev tikai augu dienu tepikšus daudz! un zekes lāpīt — tam tu esi dzimis! Tevi nav nekā cēla, nekā intelektuāla. Eh, kā tu mani kādreiz apbūri! Es taču uzskatīju tevi par cēlu būtni, maģu un aļsaucīgu sirdi! Stalgrāju ar tevi pa parku, bet tu man deklamēji tā... kā viņu sauc... Bloka dzejoļus. Un stāstīji kaut ko par mēnesi. Toreiz es domāju: «Lūk, Totju, šī sieviete kā radīta tev. Cik viņai poētiska dvēsele...» Bet vēstules! Kādas vēstules tu man rakstīji! Par visādiem mākoņiem un dvēseles trīsām, par papeliem un klusu zvaniņu šķindu ganāmpulkā... Un viss izrādījās blēņas. Tu man vienkārši bijī pūtusi miglu acīs. Patiesībā jau toreiz tu bijī mietpilsone, aprobežota un trula mietpilsone!

Pagaidi, kur tu rāvi to idiotisko gutalīnu? Nemēģini tīrīt ar to kurpes, citādi paliks sarkanas. Redzi, pat vajadzīgo gutalīnu tu neproti nopirkt! Jā... Par ko es runāju? Ak tā, par lopiņiem, kas vakarā atgriežas no ganībām. Atceros, tā bija. Atceros, tu pat spēlēji mandolīnu: «Mans jaukais ziedīņ.» Bet kas tagad? Tīrīšana, tepikšis, augu dienu grozies gar plīti... Nu, vai kafija gatava? Nepieliec tikai par daudz cukura! Dod šurp kafijai! Nu, ko tu tūlājes? Paņem manu kreklu un izgludini apkaklīti. Man ir biļete. Kā lai es eju uz teātri ar saburzītu apkaklīti. Zirgiem jāsmējas. Vai esmu arī tev nopircis biļeti? Bet kad tev ir bijis brīvs laiks? Kad tu esi izteikusi vēlēšanos iet uz teātri? Tava garīgās pasaules alfa un omega taču vienmēr bijusi un ir visādu ēdāmo gatavošana.

Ko es tev teicu? Atkal tu esi pielikusi kafijai par daudz cukura. Tu to cukuru ber kā ar lāpstu. Taupīt vajag! Apdomāt vajag! Apdomāt un... saprast.

Sapraši! Ko gan tu spēi saprast? Padod man lāpstīņu, nekādi nevaru uzvilkt kurpi.

Kā tā — pameklē pats? Tu gribi, lai es vienās zekēs meklēju lāpstīņu. Nē, tas nav mans ampulā.

Es esmu inteligents cilvēks, ar prasībām. Man, piemēram, tagad gribas parunāt par vācu dramaturgu Bernardu Sovu, kura lugu «Pigmaliions» es šovakar iešu skatīties. Tu saki, ka viņš nekad nav bijis vācietis? Nesaprotu, kā tu ar savu izglītības trūkumu uzdrošies runāt man pretī.

Ja reiz es saku vācietis, tad vācietis. Tu labāk krāmeļies ar virtuvi un tepikšiem! Tu arvien gribi runāt man pretī. Nejau muti atvērt. Pat, ja es klusēju, tu mēģini runāt man pretī. Un viss tādē, ka tu mani apskaud, tādē, ka tu nevari sasniegt manu kultūras līmeni un tev nav nekādu cēlu domu par dažādām mākslām un hm... skulptūru.

Padod man zilo uzvalku! Kreklu izgludināji? Saki bērniem, lai netaisa trokšni! Visu dienu strāda, bet pārnāc mājās — nav miera. Ko, vai man pašam tas viņiem jā-saka? Vai tad tie ir tikai mani

bērni? Vai tad audzināt viņus nav arī tavs pienākums? Vai tu esi viņu māte vai neesi?

Nu labi, es eju. Paņem suku un notīri man uz muguras žaketi. Neaizmirsti arī nopirkt isto gutalīnu. Labi, ka šad tad ir iespēja tikties ar kulturāliem cilvēkiem, citādi pavisam beigas.

Vakarīgas ēdišu, kad pārnākšu. Ap to laiku uzsīdi, tikai nepiledzini. Ai, man vairs nav laika! Kā es varēju aizplāpāties ar tādu mietpilsoni! Kā tu... Tevis dēļ droši vien nokavēšu pirmo cēlenu!...

MĒNEŠA SĀKUMA

— Sturmēšanai taču ir jādara gais!

— Lai celmenes aug griezdamās!

E. RUSMANA zīm.

Gadijums ar baltajiem dālderiem

Kafejnīcā pusdienoja trīs jauni vīrieši. Viens atgādināja Filipu Zerāru, bet divi neko īpašu.

Viņi nebija vienkārši jauni cilvēki, bet jau ar zinātniskiem grādiem un lasīja lekcijas. Un, ka jau tādiem piedienas, pusdienoja nevis kaut kādā parastā kafejnīcā, bet pašā jaunākajā, pašā modernākajā. Sulīgā karbonāde, dzirkstošā limonāde rosināt rosināja pārrunas par tādu kafejnīcu nozīmi šodien un nākotnē. Kafejnīcas nākotnē pulcināšot veselās ģimenes un sievietes pilnīgi atbrīvošot no gurdinošajiem mājas virtuves darbiem... Pusdienojot esot patikami klausīties mūziku. Tāpēc jāiegādājas magnetofoni un lentes ar Solovjova-Sedoja dziesmām, ar Strausa valsiem... Vairāk jāgatavo diētas ārstu, kas sekotu veselīgam uzturam... Nākotnē kokteiļus gatavojot no augļu sulām, bet augļus atvedīšot no dažādām planētām utt.

Pārrunājuši visādus veselīgu ēdienu un dzērienu jautājumus, lektori devās uz garderobi.

Pirmais, vārda Kārlis, tas, kurš atgādināja Filipu Zerāru, mēģināja veikli satvert savu mēteli. Bet neizdevās. Usainais garderobists mēteli jau turēja tā, ka atlika tevīkt rokas piederknes. Pēc ieraduma roka ieslēdēja kabatā, kur glabājās naudas maciņš. Taču lektora apziņa roku laikā atturēja, it kā norādama: nedrīkst dot dzeramnaudu liecinieku klātbūtnē! Kauns... Apmulsis Kārlis atvīzījās, bet tikmēr lektors Pēteris, pogādams mēteli, stēdza izlemt, kā rīkoties. Dot dzeramnaudu kauns. Nedot tēvocim papirosiem — neērti...

Tikai lektors Juris, konstatējis, ka nav sīknaudas, atviegloti nopūtās un pirmais stēdās uz izeju, nodomādams pie sevis: «Nedrīkst dot dzeramnaudu. Tā pazemo cilvēku. Taču garderobists, tik rūpīgi pasniegdam mēteli, varbūt gaidīja, lai tam atlīdzina. Varbūt viņam ļoti vajadzīga nauda. Cik nejauki!»

Pie tuvāka jēlu krustojuma draugi izšķīrās. Katram savas domas, nevaļa, dārišanas. Lāuslm, lai viņi iet savās gaitās.

Garderobists — tēvocis Brenclis — vakarā, pārskaļot numurišus un apskatot savu darba vietu, starp citu, stāstījis apkopējai Liziņai:

— Visāda tauta mums te apgrozās. Piemēram, šodien tie trīs. Aizgāja visi reizē, bet pēc piecām minūtēm visi pēc kārtas atgriezās. Jautā par cimdēm, bet tie rēgojas pašiem no kabatām. Spīlē man saujā tādu baltu dālderli. Skaidrs, viņi cits no cita kaunējās. Pieņemu. Zinu, ka tas nav labi, tomēr paņemu. Esmu vecs, nav man tā, ko jaunie sauc par gribaspēku. Nopirku tavai mazajai šokolādi. Ņem! Man jau tādu lietu nevajag!

M. ZAKREVSKA

MĒNEŠA BEIGĀS:

— Reiz taču jāizbeidz tā dikstāve!

M. Šišofa zīm.

Vārds Gudrelim

Biedri! Sodien mūsu uzmanību salsta Sīkzirnīša redīgētā grāmata «Par dziedātājputnu lielo lomu mūsu dzīvē». Nenoliedzami — biedrs Sīkzirnītis ziedojs daudz pūļu grāmatas pilnveidošanai. Viņš laikus pamanījis, ka dziedātājputnos tiek ieskaitīts ūpis un pūce, un izlabojis šo kļūdu. Par to viņam varam tikai pateikties. Taču darbā ir palikuši arī nopietni trūkumi. Kā tas varēja gadīties, es jautāju, ka vesela gara nodaļa veltīta vienai pašai lakstīgalai. Nenoliedzami — lakstīgala ir liela dziedātāja, bet

tā ir vecmodīgs putns, un par viņu varēja rakstīt daudz īsāk un ne tik cildinoši. Bet tajā pašā laikā nav neviena vārda par gaiši. Tā taču ir tuvredzība, lai neiteiktu vairāk. Sakiet, — kāda praktiska nozīme ir lakstīgalai? Tā dzied tikai pavasarī. Pēc tam aiziet krūmos perēt.

Bet gailis! Gailis dzied visu gadu, no gaiša iznāk brīnišķīgs cepetis, arī spalvas paliek pāri. Par tādām kļūdām klusēt nedrīkst! Izvirzīsim nopietnas prasības Sīkzirnītim! Es beidzu.

I. VALDMANE

VIRS AR

KOFERI

Brauc mašīnas. Steidzas. Mašīna aiz mašīnas. Uz ietves stāv cilvēks ar čemodānu. Acīmredzot — arī steidzas. Nāk mašīna ar zaļu uguniņu. Bēdzot taču! Virs skrīn tal pretī, paceļ roku. Mašīna mazlēt plebremzē, šoferis paver durvis un uzzina, ka jābrauc uz staciju.

— Zēl, bet mans darba laiks bēdzies.

Zēl. Bet ko tu dariš, ja šoferim darba laiks galā? Virs gaida. Pēc brīža nāk atkal taksītis. Un atkal zaļa uguns. Virs pamet koferi uz trotuāra, skrīn mašīnai pretī un ceļ abas rokas. Mašīna mazlēt plebremzē, šoferis paver durvis, uzzina brauciena mērķi.

— Zēl, bet benzīns bēdzies.

Zēl! Bet ko tu dariš, ja benzīna pletrūcis? Virs gaida. Nāk atkal taksītis. Atkal zaļa uguns. Atkal virs skrīn pretī, čemodānu pametis.

— Ak tā, uz staciju... zēl, smērellja beigusies, citādi labprāt...

Virš atmet ar roku, paķer čemodānu un skrīn.

Nekas sevišķu jau nav noticis. Brauc mašīnas. Steidzas. Bet tā vien gribas teikt: «Biedri no Rīgas taksometru pirmā un otra parka — kad reiz tādas ainas beigusies?»

B. GAZIŅS

Bez vārdiem.

A. Staņkeviča zīm.

— Ko jūs te gaidāt? Māja taču jau uzcelta!

— Gaidām, kad pieņems, lai sāktu remontēt.

N. Zvirbuja zīm.

VAI VĪRIETIS IR CILVĒKS

Mikelis, Kīķeris dzīvoja meža vidū, bija mežsargs un, pats par sevi saprotams, vīrietis. Made, viņa sieva, dzīvoja turpat, ciema sarakstos bija ieviesta kā mājsaimniece, un ikviens, kas to pazina, neašaubījās, ka viņa ir sieviete. Abi viens otru mīlēja un visā visumā dzīvoja satīcīgi, ja neskaita dažas sīkas domstarpības.

Mikelim piemita ļoti vīrišķīgas īpašības. Viņš runāja basa balsī, pīpēja, šķūca pa istabu un gulās gultā ar dubjainiem zābakiem, vienmēr spītīgi pastāvēja uz savu, visus mājas darbus uzticēja sievai, nebija divreiz lūdzams pie glāzītes, kunga prātā allaž lielījās un pēc tam kā apmāts gāja ārā šaudīties.

Made, kā jau daļa laba mājsaimniece, varēja lepoties ar tīri sievišķīgiem tikumiem. Viņa bija čakla, pacietīga, ienpratīga un, kas tas neticamākais, — mazrunīga. To varbūt varēja iztulkot vienīgi tādējādi, ka tuvumā nedzīvoja neviens sievišķis, ar ko varētu tālā no sirds pamēļot. Mikelis, kā jau īsts vīrišķis, sieviešu runās daudz neklausījās. Un tā nu Madei citā nekas neatlika kā samierināties ar savu likteni. Nekurnēdama viņa apkopa govi, teli, divas cūkas, trīs aitas, sešas vistas,

gaili, suņus Peksi un Kveksi, dienēta zirgu un savu vīru Mikeli — mājās rotu un krāšņumu.

Laulātie, kā jau bija teikts, viens otru mīlēja un Mades piekāpīgā rakstura dēļ visā visumā dzīvoja satīcīgi. Vieniņi, ... novērtējot dažus dzērienus, viņu domas krasli dalījās. To, ko Mikelis teica par garšīgāko, Made zākāja līdz pēdējam, un pie tam tā iekarsdama, ka reizē nolīdzināja ar zemi arī savu laulāto draugu. Kādreiz to pašu iemīļoto dzērienu tā pavairāk lietojis, Mikelis kā tupeņu maiss iegazās gultā, visu nakti nemītiņi krāca, liegi piešvilpdam, un, kā vēlāk izrādījās, bija samaitājis spīlvenu. Tad Made kļuva ļoti dusmīga.

— Nu, vai tas ir cilvēks? — satraukti viņa izgrūda nicinājuma pilnos vārdus. No Mades puses tas bija ļoti daudz; neko briesmīgāku viņa vairs nespēja pateikt. Toties Mikelim mute allažin virinājās kā šķūna durvis:

— Liecies mierā, vecen! — viņš taisnojās. — Katram var gadīties...

Bet tad reiz, gluži negaidot, pienāca kāds trauksmes pilns brīdis, kas citkārt mutīgo Mikeli uz labu laiciņu pataisīja gluži mēmu.

Lūk, kā tas notika. Jau no paša rīta Made aizjūdza dienēta zirgu un, ne vārda nēteikusi, klusitīnām aizbrauca. Mājas ieqrima svētsviniņā klusumā, bet Mikelis turpināja svētsviniņi quļēt. Kad vīrs pamodās, saule jau rotājās loga rūtīs. Mikelis, skaļi žāvādamies, slaidi izstāipījās un pēc tam noaurojās kā mednieku taure.

— Mā-dēl Zekes!

Neviens neatsaucās. Tas Mikelim nepatika.

— Ir nu gan cilvēks! — viņš puļojās. — Nevīzot pat tikdaudz, kā vīram zekes pasniegt!

Ko nu par zekēm... Bez brokastīm Mikelis palika! Pirmo reizi trīsdesmit sešu gadu garā kopdzīves laikā. Tas pats notika arī ar pusdienām. Mikelis rūca kā lācis un lūkāja pats pieliekamajā pēc azaida. nozvērējies savu Madi, kad tā pārbrāuks, pamatīgi pārmācīt. Bet tad, kad pienāca vakars un Mades vēl nebija, Mikelis kļuva ļoti domīgs.

— Ja nu viņu... Ak posts! — laulātais draugs pielika roku pie sirds. — Ja nu... Vilki! Un zirgu! Dienestā! Pret parakstu uzticētu...

Mikeli pārņēma islaicīgs nespēks. Viņa pierē norasojā kā tikko no āra istabā ienesta dzidrā pudele. Viņš ķēra pēc divstobrenes... Stobros ieslidēja patronas — tās dīzākās, ar renkuļiem — katram qadījumam. Mikelis steigā uzrāva dienēta svārkus un izjonoja pa durvīm. Tumšo ogļu sprauģās spokaini spīdēja liels balts mēness. Mikelis ieklausījās. Visapkārt valdīja dziļš klusums. Mikelis sāka jozt pa ceļu. Bet tad pēkšņi apstājās.

— Ja nu viņa braukusi uz otro pusi?...

Vīrs cilpoja atpakaļ. Vēlreiz apstājās. Galvā zvanija itin kā kapsētas zvani.

— Viens... Viens te šajā bliezoknī!...

Grūti pateikt, cik ilgi viņš tā bija gaidījis. Varbūt stundu, varbūt pusstundu. Pēkšņi... meža sāka atbalsties kamanu slieču čikstēšana un pazīstamais zirga rīksis. Skūnīti ierējās suņi. Brauca!

— Urāt — Mikelis uzgavilēja. Viņa sasprindzinātās rokas atlaidās. Bises stobri noslidēja uz leju. Tad Mikelis atgādās. Kas tad nu tā sagaida sievu!...

Viņš lesteidzās istabā un uzsveda ieroci uz gaida.

Pajūgs ar visu Madi pa to laiku bija lebraucis sētsvidū. Zirgs sakarsis sprausloja. Mikelis ātri izlēma, ko nu darīt. Viņš tomēr savu otro pusi sabārs. Un pamatīgi. Kā tā var ērmeties? Kāš pelnīts, pelnīts, ģimenes galva izgāja pretī sievai un sastinga. Viņš nespēja ticēt savām acīm un ausīm... Viņa Made... manāmi... sūpojās, tā kā smildziņa vīglā vējinā, un... dungoja, jā, jā, dungoja kaut ko par alutīgu un brāli.

— Hei, vecaist! — citkārt klusā un maigā dzīvesbiedrē, ne pārāk pārliecinotī panākusies uz durvju pusi, pavīsam ļautri un skaļi iesaucās: — Kas ir? Jūdz nost!

Mikela skatīeneastinga kā lāste. ka. Nu vecen, vai zini!...

Atbildes nesagaidīdusi, Made devās istabā. Ceļa pagaidījās stendere, pie kurās laulene uz mirkli pieturējās. Bet tas viņas omu nesābojāja. Priecīgi dungodama, viņa turpināja savu gaitu. Mikelis kā ēna sekoja. Ienākusi istabā, Made pamanīja bisi, kas izaicinoši quļēja uz gaida.

— E-ē! Kas ir, vecaist? Panāc tik šurp! — ar slaidu vēzienu Made sātvēra bisi un, daudz neprātodama, nospieda mēliti. Atskanēja apduļlinošs grāviens un laulātajam draugam uz galvas uzkrita griestu apmetums.

Kad dūmi un kaļķa putekli mazliet izkliāda un nosēdās, Mikelis nekustīgi sēdēja zemē pie krāsns, bet Made stāvēja pie gaida. Vīriešu kārtas pārstāvim bija uzmetusies zosāda, sākušas tricēt kājas un rokas un pazudusi uz laiciņu sarunāšanās spēja.

Made atpāpās pirmā un kļuva varēnrosīga.

— Nu, ko tu sēdi tur kaktā kā veca beka? — viņa uzsauca. — Nu kusties! — Stobra gals baismi piekutināja pie vīra sāniem. Mikelis sarāvās kā ezitis. — Marš, ārā! Pie zirga!

Nekā vairs neapjēgdams, Mikelis kā pa sarniem slējās kājās un, aiztenterējis līdz durvīm, sāka grābstīties gar klinķi. Made sekoja pa pēdām.

— Tā! — viņa komandēja. — Nojūdz, novieto, tā, aizjūgu arī, tā. Nu mudīgāk, mudīgāk!

— Madīt... — drusku apjautis situāciju, Mikelis mēģināja aizsākt sarunas. Bet Made šo nelaida pie vārda.

— Es tev, Madīt!... Baro lopus!

— Čabulīt... — Mikelim atausa atmiņā apzīmējums, kādu viņš bija lietojis toreiz... vēl pirms saderināšanās.

— Nu! — Made pakustināja divstobreni. — Ienes maiku! Kusties! Odeni! Nu, marš!

— Balodīt... — Mikelis kļuva drošāks un, ļaipniem skatieniem savu dzīvesbiedrēni apveltīdams, laida darbā to apzīmējumu, kāds nāca pār viņa lūpām toreiz... pirms pašām kāzām.

— Es tev! — Made plesīta kāju.

— Bučulīt! — Mikelis atcerējās visietekmīgāko variantu, to, ko bija sacījis tikai dažreiz, visjaucākajā laikā tūlīt pēc kāzām. Lai nu kam, bet tam vajadzēja iedarboties. Taču Made bija cieta un nepielūdzama kā ledus klucis.

— Marš, pie samazgu tovera! Ko tad cūkas rit ēdis? Maisi! Ziģlākl! Tā, tā!

To nabaga ģimenes galva vairs nespēja panest. Turpat blakus cūku toverim viņš nokrita savas slevas Mades priekšā ceļos un drebelīgi balsi iesaucās:

— Zēlo, jel patēlo, mīļā Madīt! Es taču arī esmu cilvēks!

Tas, lūk, igdarbojās. Made pakāra bisi uz naqlas.

— Labi, — viņa īsi pasacīja. — Pietiek spēlēt teātrī!

Tad sameklēja savu somu un izgāja no tās... pudelī viņa.

— Še, tas tev! Dūsiņi esi pastrādājis. Apsveicu Sieviešu dienā!

V. BUCIŅS

56

Atlantiskajā vīstū kūti.

S. Gūtmanis zīm.

Pieminekļis brigadierim.

J. Kaščūna zīm.

Viscienijamākais pircējs.

A. Deltuvas zīm.

Nelaimīgais numurs.

J. Kaņeckā zīm.

— Kaut nomirstiet, dokter, bet
neiestāstīsi, ka es esmu veselā!

J. Tumāvičus zīm.

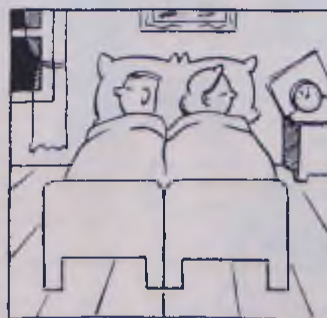

LIETUVIESŲ HUMORA
UN SATĪRAS ŽURNĀLS

— Kāpec tev vajadzēja ņemt to augsto toni?

A. Deltuvas zīm.

Šķiršanās pret pašu gribu.

J. Tumāvičus zīm.

Jurgi klāt!

N. Zvirbuļa zīm.

Bez olesāim...

Bija vēlins svētdienas rīts. Saule, pakāpusies virs mistera Slotera lopkautuves ūdenstornā, jau sāka karstēt naktis lietū tīri nomazgātos Lilitaunas ielu akmeņus. Taču pilsētiņā vēl arvien valdīja klusums. Tikai šur tur logos pavidēja kāda izpūrusi galva, vēstīdama, ka nedēļas laikā iekrājušies parādi miegam atlīdzināti. Lilitaunieši svētdienas rītos nemēdza steigties. Baustiis «Laiks ir nauda» sujās stundās, tā vien šķita, bija pilnīgi aizmirsts.

Bet te pēkšņi notika kaut kas tāds, kas lika lojiem lielā steigā atvērties un pievērst sev simtiem zinkārīgo acu pūru. Bungām ribot un taurēm skanot, no lopkautuves puses pa galveno ielu, ko lilitaunieši gluži vienkārši dēvēja par «meinstriču», Džo Škielāča dzertuves virzienā soļoja raita un divaina gājēju kolona.

Pašā priekšā maršēja kāds ducis viegli ķērbtu meiču, kas, mūzikas ritmā savus plikumus gorīdama, spēra visnepatīkamākos deju soļus un cilāja pārsteigto skatītāju acu priekšā transparentus ar kategoriskiem aicinājumiem: «Pievienojies tikumības partijas karaģājenam!», «Balso par tikumības sargu misteru Sloteru!», «Nost ar zaļo pūki un tā priesteri Džo Škielāči!».

Aiz meičām gāja pūtēju orķestris, kura pavadījumā mistera Caterboka baptistu svētdienas skolas jēriņi sikas balstīnās, gluži sarkanā no piepūles blēja: «Tas Jēzulinē mūs neatstās...» Kolonu noslēdza pāris rindas baltas kapuces tērptu kukluskļāniešu, kas nesa visas ielas platumā izstieptu transparentu ar uzrakstu: «Desās visus, kas ir pret tikumību un mums!».

Lasot šos vārdus, Lilitaunas vīriešu kārtas pirstāvju praktiskais

prāts tūlīt sāka apsvērt, cik cīsiņu iznāktu no viņu acu priekšā defilējošo skaistulu miesām. Savus aprēķinus tie tomēr nesteidzās pazinot blakus stāvošajām sievietēm, jo tas varēja beigties ar grandiozu ģimenes skandālu. Nedrīkstēja taču atzīties, ka esi pazīstams, kaut arī ne personīgi, bet tikai pēc nostāstiem, ar mīsi Vanderputas namu, no kurienes šīs meičas nāca. Taisnības labad gan jāatzīst, ka Lilitaunas daiļais dzimums nebija sliktāk informēts un savstarpējās sarunās šo namu nedēvēja citādāk kā vien par Sodomu un Gomoru. Bet arī viņas tālredzīgi sekoja viru taktikai un izlikās nekā nezinām. Toties visi pēkšņi atcerējās, ka tuvojās vēlēšanas, jo līdzinējās Lilitaunas mēra pilnvaras gāja uz beigām.

Bet mistera Sloters, visa šī jandālina rīkotājs, apmierināts berzēja rokas. Uzvedums noteikti bija izdevies. Tam bija jāpalīdz noturēt viņa pilsētiņas ievērojamākā vīra, slavu un jānodrošina mēra postenis. Lielas jēgas un labuma gan no tā nebija, taču prestiža dēļ varēja pacīnīties, jo uz šo posteni pretendēja arī Džo Škielācis, kura panākumi pēdējā laikā Slotera slavu krietni vien bija aptumšojuši.

Sloters nešaubījās, ka šai svētdienā viņš savu pretinieku un pilsētiņas sabiedrisko domu visai veikli nokautējis.

Precīzā aprēķins, un lieta darīta! — viņš apmierināts nosēdās. Bet aprēķins bija vienkāršs: revījai ar mīsi Vanderputas meiču piedalīšanos jāpievērš viņam Lilitaunas vīru labvēlība, aicinājumiem cīnīties par tikumību jāieķara savu sirdis, bet svētdienas skolas jēriņi nodziedātajam «Jēzulinam» jānoskano labvēlīgi dievbijīgie vēlinas.

— Lai nu Džo taqad pamēģina man stāties ceļā! — mistera Sloters triumfēja.

Taču Džo ir nedomāja padoties. Veiklā ideja izmantot katafalkus kā dzertuves filiāles gaisa trauksmju laikā bija nostiprinājusī ne vien viņa finanses, bet arī pārliecību saviem spēkiem. Un tāpēc viņš dzertuves dibenistabā, tuvāko draugu un padomnieku ielenkts, kala pretuzbrukuma plānus.

Paņāja dažas dienas. No sākuma tam neviens nepiegrīza sevišķu vērību, bet, kad Lilitaunas slimnīcā atveda jau vienpadsmito pacientu, kas apgalvoja, ka saindējies ar mistera Slotera gaļas skārni pirktajām

desām, pilsētiņā sākās satrauktas runas. Uztraucās arī pats Sloters, taču viņam pat prātā neienāca, ka te varētu darboties Džo Škielāča roka.

Tā paņāja nedēļa, paņāja otra, Pienāca pēdējā svētdiena pirms vēlēšanām. Un tad nu Džo, attiecīgi sagatavojis sabiedrisko domu, devās izšķirošā triecienā.

Svētdienas rīts bija kluss un mierīgs kā parasti. Nekas neliecināja, ka pēcpusdienā Lilitaunā izraisīsies vēl neredzēta vētra. Tikai uz dažiem ielu stūriem bija parādījušās visai nevainīga izskata afišas, kas ziņoja, ka no Ņujorkas atbraukušais doktors Barnets pulksten divos skolas zālē sniegs spirtlisma bezmaksas seansu un atbildēs uz jautājumiem par aizkapa dzīvi.

Tas nu bija tāds notikums Lilitaunas kultūras dzīvē, ko nevarēja pa-

— Ši kuts, priekšēdotaj, vōl simt gadus stāvēs!

— Protams! Bet ja ļausim zvirbuliēm sēsties uz jumta...

T. Strautmana zīm.

IZRAKSTI NO ATEISTA

ENCIKLOPĒDIJAS

Pūtēju ansamblis.

J. Oša zīm.

Ielast garām, vēl jo vairāk tāpēc, ka bija iespēja to noskatīties bez maksas. Un apmeklētāji sanāca kuplā skaitā.

Doktors Barnets, cienīga izskata plikpaurains vīrs, rosījās zāles vidū pie galdiņa un rūpīgi izmeklējās no skatītāju vidus sev palikus. Sasēdinājās izraudzītos ap galdiņu un, zināriņam klusumam valdot, līcis tiem minūtes desmit ar plaukstām sildīt galdiņa virsu, Barnets deva zīmi, ka laiks izdzēst gaismu. Iestājās spocīga tumsa, kurā vienam otram mazdūšīgākam sāka iet pa muguru salti šermuži.

— Lēdijas un džentlmen! — klusumā atskanēja Barneta balss.

— Ko jūs vēlaties izsaukt?

— Misis Hankoku! — kāds atsauca. — Lai viņa pastāsta, kā tai aizsaulē klājas.

Pār zāli pāršalca čukstu vilnis. Visi labi atcerējās, cik mīklainos apstākļos pirms gada Liziju Hankoku atrada mirušu savā dzīvoklī.

— Misis Hankoka, tavš gars lai parādās!

Reizes trīs atkārtojis šos vārdus, viņš aplūsa.

Pēkšņi zāles tālākajā stūrī atskanēja dobja aizkapa, bet tomēr nēpārprotami sievietes balss.

— Es esmu klāt! Kas mani aicina?

— Tavi draugi un paziņas, misis Hankoka! — atsauca Barnets.

— Pastāsti mums, kā tev klājas!

— Es dzīvoju svētīlaimībā starp enģeliem, bet lai nolādēts ir tas, kas manā nāvē vainīgs!

Ozirdot šos vārdus, klātesošos pārņēma stindzinošas āusmas. Ļavis šai atbildei pienācīgi iedarboties.

Barnets jautāja tālāk:

— Bet kas tad ir vainīgs, jel atbildi mums!

— Desas, mistera Slotera, tā nēlieša, desas...

Šai brīdī zālē sacēlās elles troksnis. Visi kliegdami laužās uz durvju pusi. Izmantodams šo jūkli, nemainīts aizlavījās arī doktors Barnets. Bet uz lelas troksnis augumā. Satracināto pilsētiņas iedzīvotāju vidū savu balsi pacēla arī Džo Škiel-

Enģiļtes mocības — bijušo Suecas kanāla īpašnieku pašreizējie pārdzīvojumi.

Enģelis — bezmotoru aviācijas agrinā perioda pārstāvis.

Grēksūdze — paškritika čukstus un bez auditorijas.

Klosteris — mitne, kur tas, kas nestrādā, ne tikai ēd, bet arī ledzer un uzkož.

Lampāde (svētbildes lampina) — pierādījums tam, ka arī apgalms līdzekļi var izplatīt tumsu.

Lūgšana (tēvreize) — veltīgi pūliņi prasīt to, ko var iegūt tikai ar savām rokām.

Spredikotājs — gara tumsības izplatīšanas biedrības loceklis.

Sārts (ugunskurs) — līdzeklis ķeceru pāraudzināšanai par dedzīgiem ticības veicinātājiem.

M. GAILIS

— Māmiņ, vai drikstu paspēlēties ar kaimiņpuiku?

— Cik reižu esmu tev teikusi—neielaidies ar visādiem palaidņiem!

— Nu, tad es viņu pārmācīšu!

M. Ramanes zīm.

Pierādījums

— Stāsta, ka šai ezerā pagājušajā ziemā kāds esot iekritis ālīņģī un noslīcis.

— Tas var būt. Re, kur vēl ālīņģis palicis...

Amerikāņu kareivji mācībās

— Vili Džonson, kāpēc izbēguļoja jūsu nodaļas kareivji?

— Jūs taču pats, pulkveža kungs, viņiem teicāt, lai rikojas kā karā!

Pasažieris ar vecākiem.

I. Melgailja zīm.

acis. Nozākājais Slotera desas, viņš aizsteidzās uz mājām, kur to jau gaidīja Barnets.

Pēc britiņa Litltaunas ielās parādījās Škielača katafalki ar mierinošiem plakātiem: «Ikvienam prāts uz kapiem nesas, ja tas no Slotera ir pircis desas!». «Ja dzīvot gribi, ēd desas bēdz, pie Džo ar šnabi kuņģi skalot steidzi!». «Litltaunas iedzīvotāji sāka: bez desām!».

Šāda notikumu gaita Sloteram nāca kā zibens spēriens no skaidrām debesīm. Viņš knapi paspēja caur dārzu aizmukt no atbriešanas kārajiem litltauniešiem.

Tā bija Slotera pilnīga sakāve. Par palikānu Litltaunā vairs nebija ko domāt. Par pilsētiņas mēru, protams, tika ievēlēts Džo Škielacis. Atpircis no Slotera lopkautuvi un skārni, Džo drīzumā atjaunoja arī desu ražošanu, ieteikdams tās par lētāko uzkožamo pie viskija glāzes.

H PRIEDITIS

Mācīties nekad nav par vēlu.

I. Dzerko zīm.

KUBIEŠU HUMORS

KAS GAN VISS IEDOMĒK PAUŠUKU

Pepem, žurnālistam-iesācējam, redaktors bija uzdevis aprakstīt kādu lielāku rautu. Otrā dienā redaktors viņu izsauc savā kabinetā:

— Sakiet man, Pepe, vai jūs esat galīgi prātu izkūkojis! — Un, kratīdams Pepes deguna priekšā laikraksta numuru, redaktors uztraukti turpina: — Jums netrūka drosmes uzrakstīt, ka «skaistāko dāmu vidū bija arī mūsu pazīstamais profesors Tādsuntāds»!

— Nu un tad? — acis nepamirkšķinājās, nevaļīgi atbild Pepe.

— Bet, cilvēk bērns, šis ievērojamais profesors taču nav dāma! Un bez tam viņš ne tuvu nav no skaistajiem!

— To es zinu, bet tas netraucēja viņu rautā atrasties visšķaistāko dāmu vidū.

Kāds švaukstīgs jauneklis uzlūda savu izredzēto uz vakariņām ķīniešu restorānā. Protams, viņš melcāi bija izlēlējies, ka pārvalda ķīniešu valodu.

Kā par nelaimi ēdienu kartē bija uzrakstīta ķīniski. Jaunajam cilvēkam bija neērti prasīt pārtulkot ēdienu sarakstu. Parādījās pie rakstu uz labu laimi kādu rindīgu, viņš teica viesmīlim:

— Tātad atnesiet man, lūdzu, šo!

— Senjor, tas nav iespējams, — atteica viesmīlis. — Mūsu restorāns nav domāts cilvēkēdājiem. Tas, ko jūs pieprasījāt, ir mūsu restorāna direktors.

Neilgi pēc tam, kad viesnīcā bija izcēlies ugunsgrēks, visi tās iemītnieki salāsījās kopā kādā kaļķu mājā. Viens no viņiem izklāstīja savas domas pārējiem:

— Nesaprotu, par ko jūs visi tā uztraucaties. Es, piemēram, izdzirdis ugunsgrēka sirēnu, izlecu no gultas, paņēmu savu naudu un pulksteni un vienā mirklī apgērbos. Redzat, es esmu pavisam mierīgs.

— Te kāds no pārējiem pajautāja:

— Bet kādēļ jūs, senjor, neesat uzvilcis bikses?

Kāds siržu laužējs, kuram likās, ka savā clematā viņam vairs nav ko darīt, nolēmj doties uz tuvāko pilsētu. Iekāpis autobusā, viņš ierauga brīvu vietu blakus gļītai meitenī medmāsas tērpā. Siržu laužējs nezauddē laiku un, galanti sveicinādams, apsēžas brīvajā vietā. Tūlīt viņš meitenī arī uzrunā:

— Ak, kā es vēlētos kļūt par kāda negadījuma upuri, senjorīta, lai mani dziedinātu jūsu brīnīšķīgās rokās!

— Tam gan vajadzētu būt ļoti neparastam negadījumam, senjor. Es esmu vecmāte.

Pepe pret savu sievu ir devīgs mīļos vārdos, bet ne naudas lietās. Laulātā draudzene par to ir diezgan sāļgusi. Beidzot viņai rodas izdevīgs gadījums atspēlēties. Pepe, atzbraucis veikala darīšanās uz citu pilsētu, atšūta sievai atklātņi ar šādiem lakoniskiem vārdiem: «Nosūtu tev tūkstoš skūpstu.»

Otrā dienā dārgais Pepe saņem no laulātās draudzenes šādu telegrammu:

«Pateicos par atsūtīto čeku. Es to iedevu piena pieveidējam kā dzeramnaudu.»

Vecaistēvs stāsta mazdēlam savus pledzīvojumus Āfrikā:

— Vienreiz, kad gāju pa mūžamežu, pēkšņi manā priekšā, kā no zemes izauguši, parādījās trīsdesmit izsalkuši lauvai. Es notērēju un izšāvu. Un ar trīsdesmit šāvieniem es atbrīvojos no trīsdesmit lauvām.

— Bet vecētīt, — pārtrauc mazdēls, — tu jau man to reiz stāstījī. Toreiz tie nebija lauvai, bet pērti.

— Tūlīt pateikšu, kādēļ. Kad es tev toreiz stāstīju šo gadījumu, tu vēl bijī pārāk mazliet, lai zinātu visu patiesību.

Bijušais Rietumvācijas sūtnis Maskavā Krollis, kas savā laikā krita Adenauera nežēlastībā par vēlēšanos uzlabot attiecības starp VFR un PSRS, uz žurnālistu jautājumu, kā viņš jūtoties Bonnā, atbildēja: «Jūtos kā cilvēks, kas no brīvības nokļuvis klosterī.»

Kā ziņo turku laikraksts «Vatana», Morisona dzelzceļbūvniecības firmas vadītāji — amerikāņi, kuru vadībā Egli pie Smirnas tiek celts militārais būves, izmanto zemnieku dzeramā ūdens cisternas par atejām un atkritumu kastēm.

ASV laikraksts «New York Times» par Rietumbeļiņu izteicās šādi: «Lai saglabātu Rietumbeļiņē pašreizējo režīmu, mums, amerikāņiem, katrā brīdī jābūt gataviem 24 stundu laikā upurēt 200 miljonus rietumbeļiešu dzīvības.»

Policija uz vairākām stundām pārtrauca visu satiksmi Tulonas pilsētā (Francijā) dzelzceļa stacijā. Šis plašās akcijas iemesls bija aizdomīga pacīna, ko atradis kāds dzelzceļa pasažieris. Policija ugunsdzēsējiem lika pacīnu nogādāt vientuļā vietā, kur to arī uzspridzināja. Kad ugunsdzēsēji ar lielām grūtībām pacīnas atliekas salasījuši, izrādījies, ka pa-

ciņā bijušas sviestmaizes, ko bērni aizmirsuši stacijas uzgaidāmās telpās.

Riodežaneiro (Brazīlijā) iedzīvotāja Leonora Kampos Rabite atklājusi viņai vien zināmus noslēpumus. Tie bija šādi: 1) amerikāņi jau sen slepeni nokļuvuši uz Mēness; 2) Mēness virsma sastāvot no tīra zelta. Par to ikviens varot pārliecināties, aplūkojot šo debess ķermeni naktī; 3) lai finansētu raķešu tehnikas tālāku attīstību, amerikāņi pārdodot zemi uz Mēness ļaļiem pilsoņiem, kas, protams, neesot komunisti.

Leonora apgalvoja, ka ASV valdība viņai uzdevusi pārdot Mēness gruntsgabalus Brazīlijas pilsoņiem. Pircējiem esot tiesības uzdot ASV valdībai ekspluatēt šīs zelta raktuves.

Nemot vērā pasākainās peļņas izredzes, atradās vairāk nekā 200 naudiņu brazīliešu, kas bija stingri nolēmuši isā laikā kļūt par miljoniāriem. Viņi iemaksāja Leonorai qīlitas summas skaidrā naudā. Kad ASV vēstnieks Brazīlijas pilsētā dabūja par to zināt, viņš publicēja paziņojumu, kurā atsaucā baumas, it kā Leonoras jaunkundzei būtu uzticēta Mēness gruntsgabalu pārdošana. Viņš izmēta no sava darba kabineta pilsoņus, kuri gribēja no viņa atdabūt naudu, kas bija iemaksāta Leonorai.

Tad Mēness gruntsgabalu īpašnieki saprata, ka pasaulē ir divas lietas, kas uzskatāmas par bezgalīgām: Visums un cilvēku mulķība.

Džungļu grāmata.

«DIKOBRAZ»

Pa «Dadžu» pēdām

Pagājušā gada «Dadža» 22. numurā bija publicēts feļtons «Atsaukums», kurā norādījām, ka Rīgas TEC darbinieki Puzauks, Beite un Kučumovs pieķerti malū zvejniecībā. Kā izriet no TEC direktora b. Vitola atbildes, vadība minētos biedrus brīdinājusi, ka šādas lietas nav atļautas. Varbūt šiem biedriem vēl nav zināms arī, ka nedrīkst zagt, nosist cilvēku, apgāzt kļoskus un darīt tam līdzīgas lietas. Sprīdēt pēc atbildes, gandrīz tā iznāk.

Pagājušā gadā Brencis un Zvingulis viesojās Vissavienības tautas saimniecības sasniegumu izstādē Maskavā. Par saviem iespaidiem Latvijas PSR paviljonā viņi pastāstīja «Dadžu» pagājušā gada 20. numurā. Paviljona darbinieku kolektīvs sirsnīgi pateicās par Brenci un Zvinguļa kritiskajām piezīmēm un sola visus minētos trūkumus visdrīzākā laikā novērst, bet lai par to varētu pārliecināties, ielūdz Brenci un Zvinguli vēlreiz ciemos.

ĀRZEMJU HUMORS

Paese Sera • Jož

• Humanite-Dimanche

• Szpilki • Ny Dag

— Cik jauki, ka jus atnecāt! Mēs ejam pie jums!

— Šo bandītu mums tā arī noizdevas atrast, bet tagad, kad paskatos uz tevi...

Pedēlais jaunums televizoru būvē

— Mīļais, brauc ātrāk šurp! Man pašā krustojumā apstājās mašina un es nevaru to iedarbināt!

— Jūs gulāt, gulāt, gulāt...

— Nekādā ziņā, darba laiks jau baidzies.

Refleks

— Paklau, Pjor, vai tu esi pārliecināts, ka tā mēs tiksim gala ātrāk?

Журнал
«ДАДЗИС»
на латвийском
языке
№ 4 (148) 1963

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (redaktors), Pāteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, J. Karnitis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailovs, E. Rusmanis, V. Valdmāns. Teh. red. L. Smāte. Laikraksta «Cina» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīga, Valnu ielā 2. Tālruni: redaktoram 23983, sekretāram 20761, līdzstrādniekiem 21828, 25270, māksliniekiem 23370, iespīests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Parauktipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Salikts 1. tipogrāfijā «Cina» Rīgā, Blaumana ielā 38-40. Parakstīts iespiedšanai 1963. gada 8. februārī. JT 16055. Pasūt. Nr. 125. Papīrs 72x108 8. 4 pap. loksne, 2,74 uzsk. iespiedi. Metiens. 63.000. Manuskriptus atpakaļ neizsūdz.

INDEXS

77129

MAKSA 20 KAP

PREKSUDZI

... un vēl esmu cinījies pret Hitleru.

Z. OLS